

заровимъ въ тѣзи ями и яката да заспимъ за прѣзъ цѣлата зима.

Не ни сж твърдѣ щѣше намъ това: мжно ни бѣ да напустнемъ свѣтътъ, нѣ нѣмаше какво да се прави: трѣбва да се слуша умния свѣтътъ, иначе може да си повлечемъ нѣкоя по-страшна бея на главата.

И ето, като си дадохъ куражъ, азъ намѣрихъ дѣното на нашата рѣка, избрахъ едно по-запазено мѣсто и си казахъ: „Каквото ще да става!“

За послѣденъ пжтъ изплавахъ надъ водата, за да кажа сбогомъ на слнцето и да подишамъ малко чистъ въздухъ: скоро ще намѣря дѣното, ще се зария въ ямата и непробудно ще спа прѣзъ цѣлата зима... Чувате ли? Отъ дѣното на рѣката се слуша крякане! Това сж моитѣ дружки, които ме викатъ. Ето ме, ида! ида! Азъ вече чувствувамъ, че наистина ми се спи, краката си почвамъ да не усѣщамъ... послѣдното ми сбогомъ къмъ всички... но не за винаги: азъ ви напускамъ само за прѣзъ зимата... Когато пролѣтъта събуди земята отъ дългия сънъ и свѣтлитѣ лжчи на пролѣтното слнце стопятъ коравата покривка на нашата рѣка и стоплятъ водата, тогава заедно съ всичко останало, което живѣе въ нея и диша, ще се събудя и азъ зарадъ нови грижи, веселби и скърби...

Прѣвелъ : Х. Ивановъ.

